

ಯುವಜನತೆಗೆ ಆದರ್ಶ

ಡಾ. ವಸಂತ ಕುಮಾರ್

(ಹಿಂದಿನ ಸಂಚಿಕೆಯಿಂದ ಮುಂದುವರೆದು)

ಅನುಷ್ಠಾನವೇ ಪ್ರಧಾನ

ಗುರಿ ಮತ್ತು ಆದರ್ಶಗಳ ಸಾಧನೆ ಅನುಷ್ಠಾನ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಸೇರಿದುವು. ಇದು ಅಭ್ಯಾಸಪ್ರಧಾನ. ತಿಳಿಯಬೇಕಾದ ತತ್ತ್ವ ಕಡಿಮೆ, ಅದರ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಧಾನ್ಯ ಇರುವುದು. ಇದು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದು. ಆದರ್ಶದ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅಣಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಅದನ್ನು ಹುರಿದುಂಬಿಸಬೇಕು, ನಿರ್ಬಂಧಿಸಲೂ ಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲೂ ಬೇಕು, ಎದುರಿಸಲೂ ಬೇಕು. ಸಾಧಕನ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಕಟ್ಟು, ಕಡಿ, ಕೊಲ್ಲು ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸುವ ಕುಟುಕನಂತಿರಬೇಕು ಎಂದು ಸಾಧಕ ಶಿರೋಮಣಿಯಂತಿರುವ ಶ್ರೀರಾಮ ಕೃಷ್ಣರು ಹೇಳುವರು. ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ಗುರಿ ಮತ್ತು ತತ್ಸಂಬಂಧವಾದ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಒಂದು ವ್ರತದಂತೆ ಪಾಲಿಸಬೇಕು. ವ್ರತ ದೃಢವಾಗಿರಬೇಕು. ವಿಚಲಿತ ವಾದ ಮನಸ್ಸು ಆ ವ್ರತದಿಂದ ನಮ್ಮ ಸಂಕಲ್ಪವನ್ನು ಸಡಿಲಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದು. ಆಗ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬಿಗಿಹಿಡಿದು ಅರಿಸಿ ಕೊಂಡ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಆದರ್ಶದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ ಮತ್ತು ಗುರಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಷ್ಠೆ ಅವಶ್ಯಕ.

ಅಡ್ಡಿ-ಆತಂಕಗಳು

ನಾವು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಟಾಗಲೇ ಅಡ್ಡಿ ಆತಂಕಗಳು ಎದುರಾಗುವುವು. ಅವು ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಪ್ರಲೋಭನೆಗಳಂತೆಯೂ ಬರುವುವು. ಇವನ್ನು ಎದುರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಮೀರಿಹೋಗುವುದೂ ಸಾಧನೆಯ ಒಂದು ಅಂಗ. ಅಡ್ಡಿ ಆತಂಕಗಳಿಲ್ಲದ ಸಾಧನಾ ಜೀವನ ಇಲ್ಲ. ಇವು ಅನಿವಾರ್ಯ. ನಮ್ಮ ಸಂಕಲ್ಪದ ದೃಢತೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ಅವು ಬರುತ್ತವೆ. ನಾವು ದಿಟ್ಟವಾಗಿ ನಿಂತರೆ ಅವು ದಾರಿ ಬಿಡುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಸ್ಥಳ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಇಚ್ಛಾ ಶಕ್ತಿ ಬಲವಾಗುವುದು; ಕರ್ಮ ಕೌಶಲ್ಯ ಬೆಳೆಯುವುದು. ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಅಲೆಗಳು ಏಳುತ್ತಲೇ ಇರುವುವು. ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವವರು ದೋಣಿಯನ್ನು ದಡದಿಂದ

ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಅಲೆಗಳು ದೋಣಿಯನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಳ್ಳುವುವು. ಆದರೆ ಬೆಸ್ತರು ಬಿಡದೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಅಲೆಯ ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ತೇಲಿಹೋಗುವರು. ಇದರಿಂದ ಧೈರ್ಯ ಮತ್ತು ಕೌಶಲ್ಯ ಬರುವುವು.

ಎಲ್ಲವೂ
ನಮ್ಮ ವಿರುದ್ಧ ಕೆಲಸ
ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ವಿಮಾನವು
ಗಾಳಿಯ ವಿರುದ್ಧ ವಾಗಿ ಹಾರುತ್ತದೆ,
ಆದರೊಂದಿಗಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು
ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ.

—ಹೆನ್ರಿ ಫೋರ್ಡ್ (Henry Ford).

ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವ ಯುವಕರಿಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಆತಂಕವಿರುವುದು. ಅವರ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತ ಇರುವವರು, ಮನೆ ಯವರು ಮತ್ತು ಸ್ನೇಹಿತರು ಅವರನ್ನು ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುವರು. ಅವರ ಆದರ್ಶಗಳು ಅಪ್ರಯೋಜಕ, ನಿರರ್ಥಕ ಎಂದು ಅವಹೇಳನ ಮಾಡುವರು. ಇದರಿಂದ ಆದರ್ಶದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಇರುವ ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆಯುಂಟಾಗುವುದು. ಲೋಕದ ರೀತಿಯೇ ಹೀಗೆ. ಆದರ್ಶದ ಅನುಷ್ಠಾನ ಸುಲಭಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ.

ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅದು ಹಲವರ ದಾರಿಯಲ್ಲ. ಧೈರ್ಯವಂತರಾದ ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವರು. ಇತರರಿಗೆ ಅದು ಹುಳಿದಾಕ್ಷಿ. ಆದುದರಿಂದ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಅದಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯರಲ್ಲದವರೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಬಾರದು. ಸಾಧ್ಯವಾದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರಿಂದ ದೂರವಿರಬೇಕು. ಅಂತಹವರೊಂದಿಗೆ ವಿರೋಧವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡರೆ ಅವರು ತೊಂದರೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಅಂತಹ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಯಾರು ಸಾಧಿಸಿರುವರೋ ಅಂತಹವರ ಸಂಪರ್ಕ ಪಡೆಯಲು ಯತ್ನಿಸಬೇಕು, ಅಂತಹವರ ಜೀವನವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು, ಅವರ ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ಓದಬೇಕು, ಅಂತಹವರ ಬುದ್ಧಿವಾದಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಅವರ ಆಲೋಚನೆ ಮತ್ತು ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಮೆಲಕು ಹಾಕಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ನಾವು ಅರಿಸಿಕೊಂಡ ಆದರ್ಶಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ದೃಢವಾಗಿ ಬೇರೂರಲು ಸಹಾಯ

ವಾಗುವುದು ಮತ್ತು ಹೀಯಾಳಿಸುವವರ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು.

ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ತಾವು ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಇತರರ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಅವರನ್ನು ತಾತ್ಕಾರದಿಂದ ಕಾಣುವರು. ತಾವು ಕುಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಮಾಂಸಾಹಾರಿಗಳಲ್ಲ, ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ, ಎಂದಿಗೂ ಕದಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಅಂತಹ ಯೋಗ್ಯ ಮನೆತನದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿರುವೆವು ಎಂದು ಬಡಾಯಿ ಕೊಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವರು. ಅವರು ಏನನ್ನೂ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವುದು ಅವರ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲವೋ ಅದನ್ನೇ ಒಂದು ಆದರ್ಶವೆಂದು ಅವರು ಭಾವಿಸಿರುವರು. Goodness is not good for nothings (ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಆಯೋಗ್ಯನಾಗಿರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯತನವಲ್ಲ) ಎಂಬುದು ಅವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಜ. ಅವರಿಗೆ ಇರುವುದು ನಿಷೇಧದ ಗುಣಗಳು. ಅವುಗಳಿಂದ ಯಾವ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಅವರು ಸಾಧಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ತಾಂತ್ರಿಕರ ಜೀವನ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾಗಿ ಟೊಳ್ಳಾದ ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಕೂಡಿ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕವಾಗುವುದು. ಆದರ್ಶಗಳು ಇರುವುದು ತೋರಿಕೆಗಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಬಲಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ.

ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಶಕ್ತಿ

ನಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ, ನಾವು ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ಗುರಿಗೆ ಪೋಷಕವಾದ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ನಾವು ಸದಾ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನೆನಪಿಟ್ಟಿರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಮಲಕು ಹಾಕುತ್ತಿರಬೇಕು. ಅವಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗುವ ಎಲ್ಲ ಸಾಧನಗಳನ್ನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ನಾವು ಸಿದ್ಧರಾಗಬೇಕು. ಅವಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ತ್ಯಜಿಸಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಪೋಷಕಾಂಶಗಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ. ದೇಹಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಪೋಷಕಾಂಶಗಳು ನಮಗಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಶಕ್ತಿಯ ಮೂಲ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರ್ಶಪುರುಷರ ಜೀವನಚರಿತ್ರೆಗಳ ಅಧ್ಯಯನ, ಅವರ ಉಪದೇಶಗಳ ಮನನ, ಅವರ ಬೋಧನೆಗಳ ಅನುಷ್ಠಾನ, ಅವರ ಒಡನಾಟ, ಸಂಪರ್ಕ, ಸಾನ್ನಿಧ್ಯ—ಇವೇ ಆ ಪೋಷಕಾಂಶಗಳ ಮೂಲ.

ಆದರ್ಶಗಳು ಕೆಲವೇ ಸಾಕು

ನಾವು ನಮ್ಮ ಜೀವಿತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಸಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು. ಒಂದೆರಡು ಆದರ್ಶಗಳು ಸಿದ್ಧಿಸಿದರೂ ನಮ್ಮ ಜೀವನ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದು. ಅದುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಗಮನ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಮೀರಿ ಕೈಬಾಚಿದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಬರಿಗೈಯಾಗಬಹುದು. ನಾವು ಇಚ್ಛೆಪಟ್ಟು ಆರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ಯೋಗ್ಯ ಆದರ್ಶಗಳು, ಉಳಿದವು ಅಲ್ಲ ಎಂಬ ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಪಾರಾಗಬೇಕು. ಇಂತಹ ಅವಿವೇಕನಿಷ್ಠೆ.

ಅನವಶ್ಯಕವಾದ ಹಲವು ಮತಭೇದಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಹಾನಿಯುಂಟುಮಾಡುವುದು. ಬಹುತೇಕ ಆದರ್ಶಗಳು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾದವು. ಮುಂಚೆ ಅವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಉದ್ಧಾರವಾಗಬೇಕು. ಹಣ್ಣುಗಳು ಮಾಗಿದರೆ ಗೊನೆ ಮಾಗುವಂತೆ, ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಉದ್ಧಾರವಾದರೆ ಸಮಾಜವೂ ಉತ್ತಮವಾಗುವುದು. ಇದನ್ನು ತಿರುಗು-ಮುರುಗು ಮಾಡಲು ಹೋದ ಸಮಾಜ ಸೇವಕರೆಲ್ಲರೂ ಮರೀಚಿಕೆಯನ್ನರಸಿ ಹಳ್ಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ನಿರ್ದರ್ಶನಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿರುವುವು. ಉನ್ನತ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನೇಕವನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ತೀರಾ ವಿರಳ. ಅಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ದೇಶಕ್ಕೂ ಯೋಗ್ಯ ಆದರ್ಶಗಳು ಲಭಿಸುವುವು. ಅವರನ್ನೇ ನಾವು ಆಚಾರ್ಯರು, ಮಹಾತ್ಮರು ಎಂದು ಕರೆಯುವುದು. ಅಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಎಲ್ಲ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ, ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಎಲ್ಲ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವರು. ನಾವು ಅವರತ್ತ ನಮ್ಮ ಗಮನ ಹರಿಸಬೇಕಷ್ಟೆ.

ನಮ್ಮ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಚಿಂತಿತವಾಗಬೇಕು, ವ್ಯಾಕುಲವಾಗಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಹಾತೊರೆಯಬೇಕು. ಆಗಲೇ ನಾವು ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುವುದು. ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ಮತ್ತು ಆದರ್ಶದ ಯೋಗ್ಯತೆ ನಮಗೆ ಅರಿವಾಗುವುದು. ನಮ್ಮ ನ್ಯೂನತೆಗಳು ಗೊತ್ತಾಗುವುವು. ಮುಂದುವರಿದಂತೆ, ಅನುಭವದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ತವಾದ ಮಾರ್ಪಾಟುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು. ಸಾರಾಸಾರ ವಿವೇಚನೆ ಬರುವುದು. ಗುರಿಯನ್ನು ಸೇರಲು ನೆರವಾಗುವ ಅಭ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮತ್ತು ಗುರಿಯಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ವಿಮುಖರನ್ನಾಗಿಸುವ ಅಭ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಬಿಡುವುದೇ ಸಾಧಕರ ಜೀವನ. ಪ್ರಯತ್ನಶೀಲತೆಯೇ ಇದರ ಅಡಿಗಲ್ಲು. ಗುರಿಯನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸದೆ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ವಿವರಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಗುರಿಗೆ ಸಂಬಂಧವಿರದ ಆದರ್ಶಗಳ ವಿವರಣೆ ನೀರಸವಾಗುವುದು. ಅದುದರಿಂದ ಕೆಲವು ಗುರಿಗಳು ಮತ್ತು ತತ್ಸಂಬಂಧವಾದ ಆದರ್ಶಗಳ ಉದಾಹರಣೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಈ ಲೇಖನವನ್ನು ಮುಗಿಸುವೆವು.

ಶಿಸ್ತು ಮತ್ತು ಕಾಲ ನಿಯಮ

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲರ ಮುಂದೆಯೂ ಶಿಸ್ತಿನ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಇಡುವರು. ಶಿಸ್ತು ಎಂದರೆ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಕ್ರಮಬದ್ಧ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುವುದು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವಿಗೂ ಒಂದು ಸ್ಥಳವಿದೆ, ಗ್ರಂಥಾಲಯದಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗಿರುವಂತೆ. ಉಪಯೋಗಿಸಿದ ನಂತರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೇ ಇಡಬೇಕು. ಅತ್ಯಂತ ಉನ್ನತ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನುಭವಗಳಲ್ಲಿ ಸದಾ ಸ್ಥಿತವಾದ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಅವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ, ದೇಹಭಾವನೆಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವರ

ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ವಸ್ತುಗಳು ನಿಗದಿತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. "ಪೊರಕೆಗೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಥಳವಿರಬೇಕು. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ತಡಕಿ ದರೂ ವಸ್ತುಗಳು ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕುವಂತಿರಬೇಕು" ಎಂದು ಶ್ರೀರಾಮ ಕೃಷ್ಣರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಮಯಪುಜೆ ಮತ್ತು ಕಾಲ ನಿಯಮವೂ ಶಿಸ್ತಿನ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗೆ ಸೇರಿವೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೆಲಸವನ್ನೂ ನಿಗದಿತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಶಿಸ್ತಿಗಾಗಿ ಶಿಸ್ತು ಎಂದರೆ ಜೀವನ ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ನೀರಸವಾಗುವುದು. ಶಿಸ್ತು ಒಂದು ಭಯಂಕರ ಅಭ್ಯಾಸದಂತೆ ತೋರುವುದು. ಶಿಸ್ತು ಒಂದು ಆದರ್ಶ. ಅದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವಶ್ಯಕ. ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸದಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಬೇಡ ವೆನ್ನುವವರು ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರ ಗುರಿ ಒಂದು ಮಾರ್ಮಿಕವಾಗಿ ಸುಂದರವಾಗಿದೆ. ನಮಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪುಸ್ತಕ ಮುಂತಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅಣಿಯಾಗಿ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿ ಇಟ್ಟರೆ ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಾಣುವುದು ಮತ್ತು ಕಡಿಮೆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಇಡಬಹುದು. ವಸ್ತುಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಷ್ಟೂ ಇದರ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಹೆಚ್ಚು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಇದೆ ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಇದೆ ಎನ್ನುವುದೂ ಗೊತ್ತಾಗುವುದು. ಬೇಕಾದಾಗ ಆ ವಸ್ತು ಧುಟ್ಟನೆ ಸಿಗುವುದು. ಅದನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಕಾಲ ಉಳಿಯುವುದು. ನಮ್ಮ ಆಯಸ್ಸಿನ ಬಹುಭಾಗ ಹುಡುಕುವುದರಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಹೋಗುವುದೆಂದು ಕಾಣುವುದು! ಯಾವ ವಸ್ತು ಅದರ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೋ ಅದು ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಇಲ್ಲದಂತೆಯೇ.

ಇವೆಲ್ಲ ಶಿಸ್ತಿನ ಸ್ಥೂಲವಾದ ಗುರಿ. ಇವಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾದ ಅಳವಾದ ಉದಾತ್ತವಾದ ಗುರಿ ಇರುವುದು. ಸ್ಥೂಲವಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಇಡುವುದು ಸುಲಭ. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಜೋಡಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಆ ಗುಣವನ್ನು ತರಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಇಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು. ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಮಂಡಿಸಬಹುದು ಮತ್ತು ಬರೆಯಬಹುದು. ಅವನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಜೋಡಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೂ ತಾನೇ ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು. ಯಾರು ಕೆಲವು ಸ್ಥೂಲ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸಜ್ಜಾಗಿ ಇಡಲಾರರೂ ಅವರು ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನೂ ಭಾವನೆಗಳನ್ನೂ ಅಣಿಮಾಡಿ ಹೇಳಲಾರರು, ಬರೆಯಲಾರರು. ಒಬ್ಬರ ಮನಸ್ಸು ಹೇಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಅವರ ಕೋಣೆಯನ್ನು ನೋಡಿ. ಗೋಚಾರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಉನ್ನತವಾದ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಅಥವಾ ದೇವರನ್ನು ಕುರಿತು ಧ್ಯಾನಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದೇ? ಸ್ಥೂಲವಾದ ಬಾಹ್ಯ ಶಿಸ್ತಿನ ಮೂಲಕ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಶಿಸ್ತಿನ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿ ಎಂದು ಹೇಳುವರು.

ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಕ್ಲಿಪ್ತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದರೆ ಮನಸ್ಸು ಆ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಅಣಿಯಾಗುವುದು. ಕೆಲಸದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ, ಅಟದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ

ಅಟವಾಡಿ ಎನ್ನುವುದರ ರಹಸ್ಯ ಇದೇ. ನಾವು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸು ನಿಲ್ಲುವುದು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅಣಿಮಾಡುವ ಶ್ರಮ ಮತ್ತು ಕಾಲ ವ್ಯಯವಾಗುವುದು ತಪ್ಪುವುದು. ಇದರಿಂದ ಏಕಾಗ್ರತೆ ಬರುವುದು. ಕಡಿಮೆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಹುದು. ಅಣಿಯಾಗದ ಮನಸ್ಸು ಹೆಚ್ಚು ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಾರದು. ಕಾಲ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ, ಕೆಲಸ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅವಸರದಿಂದ ಹೇಗೋ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸುವೆವೆಂದು ಹೊರಡುವವರು ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಹಾಳು ಮಾಡುವರು. ಅದರ ಎಡವಟ್ಟುಗಳನ್ನು ರಿಪೇರಿ ಮಾಡಲು ಅದರ ಎರಡರಷ್ಟು ಕಾಲ ಬೇಕಾಗುವುದು. ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತ ರೀತಿಯಿಂದ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಜೀವನ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗುವುದು. ಕರ್ಮದಲ್ಲಿ ನೈಪುಣ್ಯತೆ, ಕೌಶಲ್ಯ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು. ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಪಳಗುವುದು, ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗುವುದು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಿಂದ ನೋಡಿದರೆ, ಶಿಸ್ತಿನ ಆದರ್ಶ ಒಂದು ಭಯಂಕರ ಅಭ್ಯಾಸದಂತೆ ತೋರುವ ಬದಲು ಒಂದು ಉದಾತ್ತ ಗುರಿಗೆ ಉಪಯುಕ್ತ ಅಮೂಲ್ಯ ಸಾಧನವಾಗುವುದು.

ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿ ಭಗವಂತನ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಸೃಷ್ಟಿ.

— ಪೋಪ್

ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಮತ್ತು ಸತ್ಯನಿಷ್ಠೆ

ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಎಂದರೆ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಅದರ ನಿಯಮದಂತೆ ನಡೆಯುವುದು, ಸತ್ಯವನ್ನು ಮರೆಮಾಚಿರುವುದು, ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತವಾಗಿ ಬರಬೇಕಾದುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಮತ್ತು ಇತರರಿಗೆ ಸೇರಿದುದಕ್ಕೆ ನಾವು ಆಸೆ ಪಡೆದಿರುವುದು. ಇದು ನಮ್ಮ ನಡತೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯ. ಎಲ್ಲರೂ ಇತರರು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸುವರು. ತಾವು ಎಷ್ಟೇ ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾಗಿದ್ದರೂ ತಮ್ಮ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಇರುವವರು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವರು. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ಹೆಸರತ್ತಿದರೆ ಇತರರ ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ನಿರರ್ಶನಗಳ ಸುರಿಮಳೆಯನ್ನೇ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವರು. ಇದು, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಎಷ್ಟು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯ ಮತ್ತು ವಿರಳ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತೋರುವುದು. ಎಲ್ಲರೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾಗಿದ್ದರೆ ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಗುಣವಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ವಿಶೇಷ ಗುಣವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಬಹುಮಂದಿ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಧೈರ್ಯವಂತರ ದಾರಿ. ಆದುದರಿಂದ ಅದರಿಂದ ಬರುವ ವಿಶೇಷ ಫಲಗಳೂ ಕೆಲವರಿಗೆ, ಹಲವರಿಗಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ಆದರ್ಶವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಡುವರು. ಇದು ಕೇವಲ ಹಗ

ಮತ್ತು ಅಸ್ತಿ ಪಾಸ್ತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಆದರ್ಶವಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವ್ಯಾಸಂಗದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾಗಿದ್ದರೆ, ತಾವು ಕಲಿತಿರುವುದು ಸರಿಯಾಗಿರುವುದೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು. ನಾವು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅಮೂಲಾಗ್ರವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ ಅದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದು ನಮಗೆ, ಇತರರಿಗಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು. ಇದರಿಂದ ಖಚಿತವಾದ ನಿಖರವಾದ ಜ್ಞಾನ ನಮಗೆ ಬರುವುದು. ಅದನ್ನು ನಿಜ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದಾಗ ನಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಪರಿಹಾರವಾಗುವವು. ಯಾರ ಜ್ಞಾನ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿಲ್ಲವೋ ಅದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿ ಅಹಂಕಾರ ಶೇಖರವಾಗುವುದು. ಅವರಿಂದ ಇತರರಿಗೆ ಹಾನಿಯಾಗುವುದು. ಶ್ರಮಜೀವಿಗಳು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ದುಡಿಯದಿದ್ದರೆ ಉದ್ಯಮಗಳು ಹಾಳಾಗುವವು. ಅವರು ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳಾಗುವರು. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅವರು ಮೇಲೆ ಬರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಛೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸುವುದರಿಂದ ಸಮಾಜದ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಹಾಳಾಗಿ ಹೋದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವವು. ಇವಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಬಲಿಯಾಗುವವರು ಅವರೇ. ಅಶಾಂತಿಯಿಂದ ಅವರ ಬದುಕು ಸಾಗುವುದು. ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳಿಗೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಅವಶ್ಯಕ. ಅದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸಮರ್ಪಕವಾದ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಇತರ ದೇಶಗಳಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ದುಡಿಯುವವರು ಅವುಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾಗಿ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡದಿದ್ದಾಗ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ನಾಶವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೂ ಹಾಳಾಗುವರು. ಇಂತಹ ಅನೇಕ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ನೋಡುತ್ತಿರುವೆವು.

ಎಲ್ಲೆಡೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿ ಬಹು ಪ್ರಯೋಜನಕರವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿರುವಾಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಇಡುವುದರ ಔಚಿತ್ಯವೇನು ಎಂದು ಯುವಕರು ಆಗಾಗ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವರು. ನಮ್ಮ ಜೀವನ ವಿಕಾಸವಾಗಬೇಕಾದರೆ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು, ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮರಸ್ಯವಿರಬೇಕು. ಯಾರು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಲ್ಲವೋ ಅವರು ತಮ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಮರೆಮಾಚುವರು. ಅವರ ಆಲೋಚನೆ, ಮಾತು ಮತ್ತು ಕೆಲಸಗಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹೊಂದದೆ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡುವೆವು. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು, ಬುದ್ಧಿ ಮಾತು ಮತ್ತು ಕೆಲಸ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿಂದ ಇದ್ದರೆ ಮಾತ್ರವೇ ನಮಗೆ ಯಥಾರ್ಥ ಜ್ಞಾನ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಯಾವ ಸತ್ಯವನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ನಿಯಮವನ್ನೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾರನ್ನೋ ಹಿತ್ಯೆಟಿಗಳು ಮಿತ್ರರು ಎಂದು ನಂಬಿ ಮೋಸಹೋಗು

ವೆವು. ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸೇ ನಮಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡುವುದು. ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯೇ ನಮಗೆ ಕೈಕೊಡುವುದು. ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯದ ಪರಿಣಾಮಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ವಿಷಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಒಡ್ಡಿದಾಗ ದಾರಿಗಾಣದೆ ದುಃಖ ಸಂಕಟಗಳಿಗೆ ಒಳಗಾಗುವೆವು. ಎಷ್ಟೇ ಸುಖ ಸಂಪತ್ತುಗಳಿದ್ದರೂ ಅಶಾಂತಿಯಿಂದ ನರಳುವೆವು. ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಜ್ಞಾನ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿರುವುದು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಮತ್ತು ಚಿಂತಕರಿಂದ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಗಾಢ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದ ಐನ್‌ಸ್ಟೈನ್, ನ್ಯೂಟನ್ ಮತ್ತು ರಾಮನ್‌ರಂತಹ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಸರಳರೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರೂ ಆಗಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡುವೆವು. ಮನುಷ್ಯನ ಆಂತರಿಕ ಪ್ರಕೃತಿಯ ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊರಗೆಡವಿದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಧರ್ಮವಿಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ರಾಮಕೃಷ್ಣ, ವಿವೇಕಾನಂದ, ಶಾರದಾದೇವಿ, ಚೈತನ್ಯ, ರಾಮಾನುಜ, ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯ ಮುಂತಾದ ಮಾನವಶ್ರೇಷ್ಠರು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿದ್ದರು. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಿಗೆ ಸತ್ಯನಿಷ್ಠೆ ಉಂಟಾಗುವುದು. ಅಲ್ಲದವರು ಎಲ್ಲ ಸತ್ಯಗಳನ್ನೂ ಅನುಮಾನಿಸುತ್ತ ಯಾವುದನ್ನೂ ಅಭ್ಯಸಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಸತ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೇ ಮಾನವನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ದಾರಿ ತೋರುತ್ತಿರುವವರು. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ದೃಢಗೊಳಿಸುವುದು. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವ ಧೈರ್ಯವಿರುವುದು. ಶಾಂತಿ ಅವರನ್ನೇ ಆರಿಸುವುದು. "ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿ" ಎಂದು ಪ್ರಖ್ಯಾತರಾದ ಮೋಹನದಾಸ್ ಕರಮಚಂದ್ ಗಾಂಧಿ ಎಂಬ ದುರ್ಬಲನಾದ ಬಾಲಕ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಬಲಿಷ್ಠನಾಗಿ ಸತ್ಯನಿಷ್ಠನಾಗಿ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಶಾಂತಿಯಿಂದ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದನು. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ಜೀವನ ಬಲಿಷ್ಠವಾಗುವುದು.

ಇದರಂತೆಯೇ ಜ್ಞಾನ, ಭಕ್ತಿ, ವೈರಾಗ್ಯ ಮುಂತಾದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಆದರ್ಶಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸತ್ಯಗಳತ್ತ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವವು. ಆದರ್ಶಗಳು ಪಾಲಿಸುವವರನ್ನು ಅವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಗುರಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತವೆ. ಯಾರು ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿರುವರೋ ಅವರು ಮಾನವ ಕೋಟಿಯ ಮೇಲಣ ಅನುಕಂಪೆಯಿಂದ ಅವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿರುವರು. ಕೆಲವರು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಭಾವಿಯನ್ನು ತೋಡಿ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದು ದಾಹದಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಹಗ್ಗ ಮತ್ತು ಪಾತ್ರೆ ಯನ್ನು ಇತರರಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವಂತೆ ಇದು ಎಂದು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಹೇಳುವರು.

ಆದರ್ಶಗಳೆಂಬ ನೌಕೆಗಳನ್ನಾಶ್ರಯಿಸಿ ನಾವು ಜೀವನಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಗುರಿಗಳೆಂಬ ದ್ವೀಪಗಳನ್ನು ಸೇರಬೇಕಾಗುವುದು. ಇದು ಯಾನವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿರುವ ಎಲ್ಲ ಯುವಕರಿಗೂ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿರುವುದು. ❀